

community

The New Apostolic Church around the world

04/2020/LV

2020.gada Vasarsvētki Brīvības gars

Ievadraksts
Dieva uzticība

Dievkalpojums
Liecīnāt un mīlēt

Baznīcas mācība
Dievišķais aicinājums
Baznīca, kurā jūtamies labi

New Apostolic Church
International

Dieva uzticība ved mūs kopībā ar Viņu

Mīļie ticības brāļi un māsas,

„Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis sava dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā.” (1. Korintiešiem 1, 9) Kad es lasu šo vārdu no Bībeles, es domāju par katru no jums. Katrs dzīvo savu dzīvi. Mūsu dzīvē ir pacēlumi un kritieni, dažkārt tā ir pilna bailēm un tad atkal pildīta ar prieku. Mūsu mierinājums ir: Dievs ir uzticams! Viņš dara to, ko saka. Mums, cilvēkiem, varbūt tas nav vienmēr sajūtams, jo mēs zinām tikai necīgu daļu no dievišķā pestīšanas plāna, kuru Viņš mums ir sagatavojis.

Dievs ir tas, kurš ir pasaucis mūs kopībā ar savu Dēlu Jēzu Kristu. Viņš pasauc mūs, Viņš izredz mūs, nevis otrādi. Viņš pazīst cilvēku daudz labāk, nekā cilvēks pazīst pats sevi, un zina visu ļoti labi. Viņš atstāj katram savu brīvību sekot šim aicinājumam vai ne.

Dievs pasauc mūs mūžīgai kopībai ar Jēzu Kristu, mūsu Kungu. To apstiprināja pats Jēzus: Viņš grib, lai mēs būtu tur, kur Viņš ir. Taču jau šeit un tagad mēs esam dzīvības kopībā ar Dieva Dēlu. Mēs atrodamies visās dzīves situācijās kopā ar Viņu:

- Mēs cīnāmies savās ciešanās tāpēc, lai paliktu kopībā ar Dievu.
- Mēs atbalstām Jēzu Viņa uzdevumā evaņģēlija sludināšanā tādā veidā, ka darām labu.
- Mēs neaizmirstam šo misijas darbu nevienā brīdī un padarām to par augstāko mūsu dzīves prioritāti.

Dievs sauc ticīgu kopībā - baznīcā:

- Mēs vēlamies būt kopā un kopīgi rīkoties, kopā lūgt, kopā svinēt un strādāt.
- Mēs vēlamies stiprināt šo vienotību un cīnīties pret šķelšanos: mēs izvairāmies no baumām un atstājam mierā pagātni, runājam tikai par labo un nevis par sliktu.
- Mēs kalpojam cits citam un nešķirojam draudzi klientos un pārdevējos: katrs var pienest savu artavu kopības labklājībai.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Dievs aicina arī uz vakarēdiena kopību:

- Tā ir kā priekšgarša Jēra kāzām debesīs.
- Tas atgādina mums, ka Kristus dalījās ar cilvēkiem visā, arī ciešanās un nāvē.
- Tas dod mums spēku cīnīties tā, kā cīnījās Viņš.
- Tas stiprina brālīgo kopību vienam ar otru. Visi saņem vienu un to pašu maizi un vīnu un vienas svētā vakarēdiena svinības. Ko mēs darītu bez šīs kopības?

Es pateicos Tev, Kungs, ka Tu darīji iespējamu man būt daļai no šīs kopības.

Sirsnīgi sveicieni

Žans Luka Šneiders

Dievkalpojums no Darmšates baznīcas (Vācija) tika translēts visā pasaulē, izmantojot YouTube, IPTV un telefonu.

Attēls: Marcel Felde

2. Korintiešiem 3, 17

„Tas Kungs ir Gars. Kur tā Kunga Gars, tur ir brīvība.”

Liecināt un mīlēt

Mani mīļie brāļi un māsas, tas ir kaut kas pavisam īpašs - svinēt Vasarsvētkus. Ierastajā veidā mēs sapulcētos visi kopā, lai svinētu Svētā Gara izliešanu, ko mēs apzīmējam kā Kristus baznīcas dibināšanu. Mēs kopā lūdzam un dziedam, mēs pielūdzam Dievu un mēs esam pieraduši Vasarsvētkos saņemt īpašu svētību no mūsu Debesu Tēva. Mēs tiekam svētīti caur to, ka sanākam kopā, saņemam Dieva vārdu, ka mēs svinam svēto vakarēdienu (arī mūžībā aizgājušajiem). Un tagad Dievs ir izmainījis mūsu plānus, un mēs nevaram sanākt kopā, nevaram svinēt svēto vakarēdienu, un tam mums nav izskaidrojuma, vismaz man nav. Vienīgais, ko mēs varam darīt, ir būt pazemīgiem zem Dieva varenās rokas. Atcerēsimies notikumu ar sievieti no Kānas, kura

nāca pie Jēzus ar lūgumu dziedināt viņas meitu. Jēzus to sākumā atraidīja, jo viņa bija pagāns. Tad sieva teica: ja es nevaru saņemt maizi, tad esmu mierā arī ar maizes druskām. Kad Jēzus redzēja viņas ticību, tā saņēma to, ko viņa lūdza (Mateja 15, sākot ar 21).

Arī mēs pašlaik nevaram saņemt pilnu svētības porciju. Mums nezināmu iemeslu dēļ Dievs ir izšķīries: jūs tagad saņemsiet tikai maizes druskas. Taču mēs ļaunajiem uz mūsu Debesu Tēvu un sakām: ja mēs saņemam maizes druskas, tad esam svētīti arī ar šīm maizes druskām. Protams, mēs tiecamies pēc tā, lai saņemtu ekskluzīvu ēdienkarti, un mēs lūdzam par to, lai mēs to, cik vien iespējams ātri, arī saņemtu. Es esmu teicis: Dievs ir mainījis mūsu plānus un tā ir patiesība daudziem, daudziem brāļiem un māsām. Vieniem ir nomiris mīļš un tuvs cilvēks, kāds cits pazaudējis daudz naudas vai pat visu ieņēmumu avotu. Daudzos reģionos cilvēki vairs nevar nopelnīt iztiku. Mūsu plānus izmainīja Dievs, taču Dievs nav mainījis savus plānus. Viņš vēlas savu tautu ievest debesu valstībā. Viņš grib mūs mierināt, stiprināt un svētīt, un to Viņš arī dara. Svētais Gars atgādina mums: tu esi Dieva bērns, tavs Debesu Tēvs nav tevi aizmirsis!

Bet tagad svinēsim Vasarsvētkus un ievadā dzirdēsim lasījumu no Bībeles (lasījums no Bībeles: Apustuļu darbi 2, 1–4.12-21). Jā, pirmie Vasarsvētki bija pirmais un izšķirošais solis Dieva pestīšanas plānā. Tēvs un Dēls sūtīja uz zemi Svēto Garu, kā pirms tam Tēvs sūtīja savu Dēlu uz zemi. Protams, Dēls un Svētais Gars jau vienmēr ir bijis kā viens vesels ar savu Tēvu un uz zemes un visur citur kopā veica savu darbu. Bet mēs arī zinām, ka Dievs Tēvs ir sūtījis savu Dēlu uz zemi ar noteiktu uzdevumu. Dēls tapa cilvēks, lai sludinātu sava Tēva gribu. Viņš teica: mana mācība nav no manis, bet gan es saku to, kas ir Dieva mācība (Jāņa 7, 16).

Dieva Dēla otrs uzdevums bija pulcināt kopā cilvēkus, lai

ievestu viņus Dieva valstībā. Trešais uzdevums bija nest upuri, lai vispār radītu iespēju cilvēkiem nākt atpakaļ pie Dieva. Tiklīdz šis uzdevums bija izpildīts, Viņš atgriezās pie sava Tēva. Tad Dievs sūtīja savu Garu uz zemi ar īpašu uzdevumu. Svētā Gara uzdevums ir sludināt Dieva gribu. Vienreiz Jēzus teica saviem mācekļiem: vēl daudz kas man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest. Bet, kad nāks viņš, patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā (Jāņa 16, 12.13). Otrs Svētā Gara uzdevums ir pulcināt kopā Dieva tautu. Caur Svētā Gara spēku Dieva tauta tiek ievesta Kristus miesā.

Svētais Gars darbojas cilvēkos un caur cilvēkiem.

Trešais uzdevums ir sagatavot Kristus līgavu. Svētais Gars vēlas mūsos veidot jaunu būtību, lai tā aizvien vairāk līdzinātos Kristus būtībai, lai mums būtu iespēja ienākt Dieva valstībā.

Svētais Gars darbojas kā neredzams spēks. Tas darbojas cilvēkos un arī caur tiem. Lai izpildītu šos trīs uzdevumus, Viņam ir nepieciešami cilvēki. Tāpēc Svētais Gars aicina cilvēkus, svēta un stiprina tos un tā dara spējīgus būt par darba rīkiem Dieva rokās, lai piepildītu Viņa plānu. Un Vasarsvētkos tas kļuva redzams. Tie, kuri tika piepildīti ar Svēto Garu, sāka pravietot. Tie varēja sludināt Dieva gribu. Pēteris savā Vasarsvētku sprediķī teica jūdiem: tas ir Jēzus, kuru jūs negribējāt pieņemt, kuru jūs ar noziedznieku rokām esat situši krustā un nonāvējuši un kuru Dievs

jums deva par Mesiju un Kungu. Tika pareģots, ka Jēzus ir Dieva Dēls un Dievs ir Viņa Tēvs. Tā Svētais Gars darīja spējīgu Pēteri un arī citus bez bailēm sludināt Dieva gribu (Apustuļu darbi 2, 22–36).

Vēlāk bija gadījums ar Stefanu, kurš nomira savas ticības dēļ (Apustuļu darbi 7, sākot ar 1). Tā bija arī ar Filipu, kurš sūtnim no Etiopijas pasludināja Dieva gribu. Vēlāk četras Filipa meitas kalpoja kā pravietes (Apustuļu darbi 8, sākot ar 29; 21, 8.9).

Šodien tie esam mēs, kuri ir izredzēti, lai caur Svēto Garu sludinātu Dieva gribu. Ja mēs ļaujam sevī darboties Svētajam Garam, Viņš padara iespējamu to darīt visās situācijās. Arī šodien daudzi cilvēki noraida Jēzu, netic Viņam. Viņi saka, ka Kristus mācība nav vairs derīga šim laikam, citi mēģina Jēzus mācību pielāgot saviem nodomiem un uzskatiem. Kad tie domā par Jēzu, viņi to uztver kā tādu, kas vienkārši ir darījis brīnumus; un tādēļ tie slavē Viņu. Citi atkal ir pārveidojuši evaņģēliju tādā veidā, lai caur to varētu gūt panākumus savās lietās. Viņi izmanto Jēzus vārdu,

lai iedzīvotos bagātībā. Mēs esam sūtīti, lai nestu tālāk evaņģēliju, kā to dara viss apustulāts. Patiesības evaņģēlijs ir aktuāls arī mūsdienās un pielietojams jebkurā situācijā.

Daži domā, ka sakarā ar Covid-19 vīrusu būs kaut kādas izmaiņas, ka mums būs laiks pirms un pēc Covid-19: mums vēlreiz ir jāpārdomā, kā mēs varēsim organizēt sabiedrisko dzīvi un ražošanu, kā mums labāk izmantot mums dotos dabas resursus; mums vēlreiz ir jāpārdomā mūsu pašu dzīve, jo mēs nedrīkstam iet tālāk pa egoisma ceļu - tas beigsies ar strupceļu.

Es nezinu, vai patiesi notiks kādas izmaiņas. Es zinu, ka cilvēki arī turpmāk paliks kā cilvēki. Un tāpēc turpināsim pildīt savu uzdevumu arī šajā laikā, stiprināti caur Svēto Garu, - sludināt Jēzus evaņģēliju vārdos un darbos. Jēzus mācība joprojām ir derīga: ir spēkā kalna sprediķis, un zelta likumi joprojām ir derīgi. Un mums ir jāizturas atbilstoši tiem. Sludināsim to patiesību, kurā teikts, ka garīgai bagātībai ir daudzkārt lielāka vērtība nekā materiālajai. Protams, mums ir jā rūpējas, lai mūsu bērniem kļātos

Caur Svēto Garu ir iespējams savas intereses nolikt malā un kalpot kopības labklājībai.

labi, lai viņiem būtu pietiekami ko ēst, lai viņi iegūtu labu izglītību, tam visam tā ir jābūt. Taču neaizmirsīsim: lielākā dāvana, kādu mēs varētu sagatavot mūsu bērniem, ir spēt viņiem teikt, ka caur piedzimšanu no ūdens un Gara viņos dzīvo Jēzus Kristus. Rādīt mūsu bērniem šo lielisko ceļu, ka mēs mīlam viņus un vēlamies iepazīstināt ar Jēzu Kristu.

Mums arī ir jāapzinās attiecībā uz šīs zemes resursiem, ka ar tiem jāapietas rūpīgāk. Tas arī ir mūsu mīlestības izpausmes veids pret Dievu un savu tuvāko. Dažkārt brāļi un māsas man saka: jā, bet, pirmapustuli, mēs taču nemaz negribam šeit palikt, mēs vēlamies iet debess valstībā. Līdz ar to nav svarīgi rūpēties par zemes lietām, bet gan vairāk jā rūpējas par dvēseli; mēs taču vēlamies atgriezties debesīs. Es saku jums: es arī gribu debesīs. Taču neaizmirsīsim vienu - citi cilvēki paliks dzīvot uz šīs zemes līdz pat pastarajai tiesai. Un arī mēs ceram, ka kļūsim par daļu no ķēnišķīgajiem priesteriem un kopā ar Jēzu atgriezīsimies atpakaļ šeit un kopsoli ar Kungu Jēzu sludināsim evaņģēliju.

Redzat? Pat no jaunapustuliskā redzes leņķa ir jēga padomāt par to, kā mums vajadzētu apieties ar šo mums mīlo zemīti. Tas ir veids un paņēmieni, kā mēs varētu izpildīt pirmo Dieva Dēla un Svētā Gara uzdevumu: bez bailēm un ar lielu drosmi sludināt, ka kalna sprediķis un zelta likumi joprojām ir spēkā. Mums ir arī jāapzinās, ka garīgai bagātībai ir simtkārt lielāka vērtība nekā materiālajai bagātībai. Droši secināsim, ka Jēzus Kristus dzīvo mūsu un mūsu bērnu sirdīs, un tāpēc rūpēsimies par šo zemi, kurā mēs vēl dzīvojam un uz kuras vēl dzīvos mūsu bērni un bērnu bērni.

Otrais uzdevums Jēzum un Svētajam Garam ir pulcināt kopā Dieva tautu. Jēzum bija augstas prasības. Viņš teica: Es vēlos, lai tauta un Es esam vienoti, kā Es esmu vienots ar savu Tēvu. Jēzus vēlas, lai Kristus baznīca ir vienota, vienāda ar trīsvienīgo Dievu. Dievs Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir trīs dažādas personas, bet ir kā viens vesels. Mums, kas esam kristīti ar ūdeni un Garu, ir jāatspoguļo šī vienotība. Protams, mēs paliksim vāji grēcinieki un mūsu kopība nebūs tik pilnīga, kāda tā ir svētajā trīsvienībā. Caur Svētā Gara spēku mēs varam darboties pie sevis, lai meklētu un veidotu stipru šo kopību. Atcerēsimies pirmos kristiešus. Vispirms tie bija jūdi, un tad nāca klāt pagāni. Es ticu, ka mums nav liela izpratne par to, cik liela distance bija starp jūdiem un pagāniem, romiešiem un grieķiem. Jūdi jau simtiem gadu bija piedzīvojuši savu kultūru un reliģiju, un tie citi bija pavisam citādi visos aspektos. Jēzus teica viņiem: tagad jūs esat kā viens vesels. Es ticu, ka šī atšķirība toreiz bija tikpat liela, kāda tā ir arī šodien. Šodien šī atšķirība balstās sociālajā statusā, vecumā, dzimumā un seksuālajā orientācijā. Šīs atšķirības ir milzīgas. Bet es neesmu drošs, vai šīs atšķirības ir lielākas par tām, kādas bija starp ticīgiem jūdiem un pagāniem. Atcerēsimies par Jēzu, kurš parāda Saulam, ka tas kā jūds ir Viņa ienaidnieks un vajātājs (Apustuļu darbi 9, 3–5.15). Toreiz ar Svētā Gara spēku cilvēki varēja pārvarēt šīs atšķirības. Ja viņi varēja, tad varam arī mēs.

Šajā Covid-19 krīzes laikā mēs piedzīvojam, ka cilvēce kopumā ir atkarīga no katra cilvēka atsevišķi. Ja kāds

nievēro šī laika noteikumus, tad briesmās ir visa sabiedrība. Dažkārt cilvēks domā, ka par to nemaz nav jārunā, jo viņš nepazīst nevienu, kurš būtu saslīmī ar šo vīrusu. Es dzīvoju reģionā, kurā cilvēkus visvairāk ir skāris šis vīruss, un es zinu, par ko runāju. Ja kāds nievēro noteikumus, tiek apdraudēta visa sabiedrība. Tas ir tāds skaists piemērs par Kristus miesu. Ja kāds no miesas locekļiem cieš, tad klājas slikti visam ķermenim (1. Korintiešiem 12, 26).

Un pavisam īsi: caur Svēto Garu mums ir iespējams savas personiskās intereses nolikt sāņus un kalpot par labu draudzei. Neatkarīgi no apstākļiem, atmetot savas personiskās intereses, dosim katrs savu pienesumu Kristus miesas kopības labklājībai. Caur Svēto Garu mēs varam atlikt malā savas personiskās intereses un kalpot kopībai.

Es atgriezšos atpakaļ pie savas zemes. Mēs Francijā esam konstatējuši, ka cilvēki, kuri līdz šim netika augsti vērtēti, tagad ir kļuvuši ļoti svarīgi visai sabiedrībai. Agrāk viņiem nebija lielas cieņas sabiedrībā, jo tie nebija augsti kvalificēti un pelnīja mazu algu. Tagad šajā krīzes laikā mēs secinām: bez viņiem ir grūti iztikt. Pēkšņi šie cilvēki mums ir kļuvuši ļoti svarīgi.

Kristus miesā ir dažādi locekļi. Vieniem ir īpašas dāvanas, citiem ir īpaši uzdevumi, kuri tiem ir jāizpilda. Neaizmirsīsim, ka Kunga miesā visi tās locekļi ir vienlīdz svarīgi. Dotības un uzdevumi ir dažādi, taču katram loceklim ir vienāda vērtība Dieva un Kunga Jēzus priekšā,

un tā tam jābūt arī mūsu starpā. Tas bija par otro uzdevumu - savest kopā tautu, pārvarēt visas atšķirības, lai kalpotu par labu draudzes kopībai, un skatīt katru miesas locekli kā līdzvērtīgu.

Trešais Svētā Gara uzdevums ir veikt pārmaiņas. Mēs zinām un piedzīvojam, ka Svētais Gars neizmaina situāciju. Viņš ir varens, taču Viņš nemaina situāciju. Tomēr Viņš izmaina mūs. Viņš dod mums vairāk spēka un stipruma. Viņš palīdz mums attīstīties mūsu jaunajai būtībai un apieties ar jaunām situācijām. Ļausim Svētajam Garam izmainīt mūs, lai mēs būtu apbruņoti tikt galā ar visām situācijām. Es vēl piebildīšu, ka daudzi cilvēki tic izmaiņām, kuras notiks tikai nākotnē. Drīz būs izmaiņas mums visiem: mēs atkal varēsim iet uz baznīcu un svinēsīm tur dievkalpojumus. Kā mēs atgriezīsimies savā baznīcā? Vai viss būs tāpat, kā bija pirms tam? Mums ir vienreizēja iespēja kaut ko mainīt. Izšķirsimies par šo lēmumu: kad es atkal atgriezīšos savā draudzē, es vēlos būt jau citāds. Es vēlos veikt sevi iespējamās izmaiņas. Izšķirsimies par šo lēmumu katrs un pie tā arī paliksim.

Pēdējais punkts attiecībā uz pārmaiņām: es zinu, ka daudzi šajā laikā seko dievkalpojumiem ar interneta palīdzību.

Mēs ceram, ka katrs var secināt, kā ir izmainījusies baznīca. Vairāk nekā citkārt Jēzus Kristus atrodas centrā. Sekosim Svētā Gara norādījumiem, un, kad būs iespēja, nāciet uz dievkalpojumiem un esiet kopā ar mums. Mēs vēlamies, lai jūs visi, arī tie, kuri vēl nav jaunapustuļi, saņemtu ekskluzīvu ēdienkarti. Āmen.

PAMATDOMAS

Kristus darbojas baznīcā caur Svēto Garu.
Svētais Gars dara mūs spējīgus kalpot Kristum un mīlēt savu tuvāko.
Baznīcas vienotība atspoguļo trīsvienīgā Dieva vienotību.

Ne zīme, ne sods

Lūgt par cietējiem, pateikties tam, kas palīdz, un paļauties uz Dievu – uz to aicina mūsu pirmapustulis Covid-19 krīzes laikā. Un viņš pasaka skaidri, ka šī pandēmija nevēlas padoties.

Es esmu lasījis, ka daudzi miljoni cilvēku ir no jauna inficējušies un daudzi no tiem jau ir miruši. Un pandēmijas vilnis izplatās tālāk. Tas izsauc daudz ciešanu un izmisuma. Uz spēles ir likta gan veselība, gan dzīvība. Pandēmijas ietekme uz saimniecisko darbību un no tā izrietošās sekas vēl tā īsti nav novērtētas.

Protams, mēs apzināmies arī to, ka daudzi cilvēki Āfrikā, Dienvidamerikā, Āzijā, kur Covid-19 (un ne tikai) krīze ir ilgāka, savas sūdzības varētu sarakstīt uz garām, garām lapām. Es pieminēju tikai vienu piemēru: brāļi no Āfrikas raksta man, ka pēdējā gadā Āfrikā no masalām ir nomiruši 140 000 bērnu.

Ko mēs par to domājam? Kā mēs reaģējam?

Pirmkārt, mēs dalām šo cilvēku ciešanas. Mēs lūdzam par visiem, kuri ir nokļuvuši lielās grūtībās. Kā jaunapustuliskie kristieši mēs stingri ievērojam iestāžu izdotos likumus. Un tas ir ļoti svarīgi, ka mēs esam kā piemērs citiem. Mēs esam ļoti pateicīgi tiem cilvēkiem, kuri palīdz šajā laikā citiem, un lūdzam par viņiem.

Man ir arī svarīgi vēlreiz liecināt, ka mēs Covid-19 neuzskatām par zīmi laikam pirms pasaules gala vai pareģojumam par drīzu Jēzus Kristus atnākšanu. Bībele neko nesaka par Covid-19. Mūsu ticība drīzai Jēzus Kristus atnākšanai nebalstās zīmēs, bet gan tajā, ko teica pats Jēzus Kristus, un arī Svētā Gara darbībās.

Ir cilvēki, kuri uzskata, ka Covid-19 ir sods, kuru Dievs sūta cilvēkiem. Tāds uzskats neatbilst Svētajiem Rakstiem. Svētais Gars liecina par Dievu kā mīlestības Dievu, nevis par Dievu, kurš vēlas sodīt cilvēkus.

Un vēlreiz: Bībelē nekas nav rakstīts par Covid-19 krīzi. Bet Bībele un Svētais Gars saka, kā mums būtu jāizturas šādā situācijā: mums ir jāpaļaujas uz Dievu, un mēs paliksim uzticami Jēzus Kristus sekošanā.

Attēls: Macrel Feibē

DĀVIDS TIEK SVAIDĪTS PAR ĶĒNIŅU

1. SAMUĒLA 16, 1–13

Dāvids ir jaunākais no astoņiem brāļiem. Viņš sargā sava tēva Isaja aitas. Viņš uzmana, lai neviena aita neaizskrien prom, un, ja ganāmpulka tuvumā parādās plēsīgi zvēri, viņš tos aizdzen.

Kādu dienu Dievs sūta pravieti Samuēlu uz Betlēmi. Viņš saka tam: „Ej pie Isaja. Vienam no viņa dēliem ir jāķļūst par nākamo Izraēla ķēniņu. Ņem līdzī vienu teli un kopā ar Isaju un viņa dēliem upurē to. Tad Es tev rādīšu, kurš no viņa dēliem tev būs jāsvaida par ķēniņu.” Samuēls dara visu, ko viņam Dievs saka. Betlēmē Samuēls kopā ar Isaju un viņa dēliem upurē teli. Samuēls redz Ēliābu. Viņš domā: tas noteikti būs jaunais ķēniņš. Ēliābs ir liels augumā un stiprs. Taču Dievs saka viņam,

ka tas nebūs jaunais ķēniņš. Isaja citu pēc cita pasauc savus dēlus. Viens pēc otra Samuēla priekšā nostājas septiņi dēli. Bet ne pie viena Dievs nedod zīmi Samuēlam. „Vai tie ir visi tavi dēli?” jautā Samuēls.

„Viens man vēl ir,” atbild Isaja, „tas ir visjaunākais. Dāvids ir uz lauka un sargā aitas.”

„Tad liec viņu atvest,” saka Samuēls.

Un, kad Dāvids ienāk iekšā, Dievs saka: „Tas ir viņš. Svaidi to par ķēniņu.”

Tā jaunākais no brāļiem, aitu gans, kļūst par ķēniņu, jo pats Dievs ir to izredzējis.

Un Dieva Gars nāca pār Dāvidu un palika arī turpmāk viņā.

PIE SJŪSAS NIOR GBANWEA (LIBĒRIJA)

Tā esmu es ar saviem draugiem. Manas māsas un brāļi arī ir šajā attēlā. Aizmugurē stāv mans onkulis, viņš māca mani mājās vēl pēc skolas nodarbībām.

Mani sauc Sjūsa, man ir astoņi gadi. Es dzīvoju Nior Gbanwea, kādā ciematā Nimbās apriņķī. Valsti, kurā es dzīvoju, sauc Libērija. Daudzi no jums laikiem vēl nav dzirdējuši par manu zemi. Libērija atrodas Rietumāfrikā. 1820. gadā te apmetās brīvvalstieši no Amerikas, par ko liecina šīs valsts nosaukums „Libērija” (no latīņu valodas ‘brīvs’).

Tas ir mans tētis Ābrams (37), mana mamma Ženeta (28), mans brālis Deazē (11) un mana jaunākā māsa. Arī viņai ir dots vārds Sjūsa, gluži kā man. Šīs ģimenes attēla vidū stāvu es.

Šeit jūs redzat mani ēdot rīsus ar palmu sviestu, tas ir mans mīļākais ēdiens. Libērijā rīsi ir pamatēdiens. Bez tam vēl šeit, Nimbā, katrs ēd gleag-gbar, pazīstamu kā GB. To ražo no maniokas.

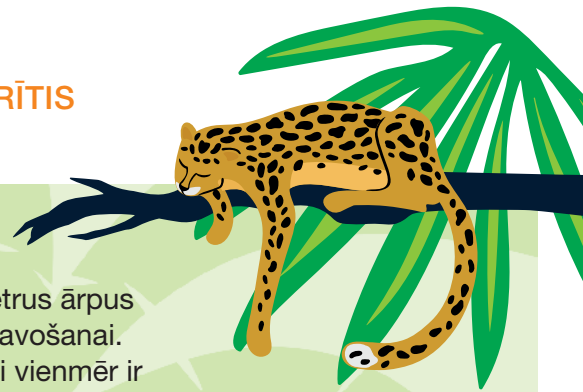
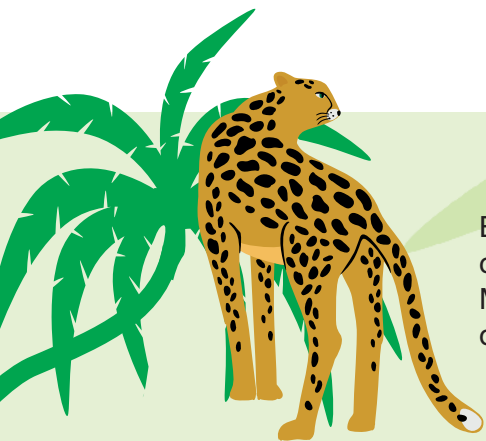
Es ļoti mīlu savus mājdzīvniekus. Man ir suns vārdā Friskijs, viens kaķis un viena kaza.

Tā ir mana māja, kurā es dzīvoju kopā ar savu ģimeni. Mūsu mājā ir trīs istabas.

Attēls: privāti

Bieži vien mēs skrienam septiņus kilometrus ārpus ciemata, lai savāktu malku ēdiena pagatavošanai. Mūs pavada vecmāmiņa, jo mūsu vecāki vienmēr ir darbā uz lauka.

Tā ir mana skola. Es apmeklēju valsts pamatskolu, tā atrodas apmēram trīs kilometrus no mūsu ciemata. Mans tētis no rītiem mani aizved turp. Es mācos otrajā klasē. Manu skolotāju sauc Reves kundze, un viņa ir ļoti draudzīga.

Mūsu draudzi sauc Gbanwea. Mums nav baznīcas ēkas; dievkalpojumi notiek mūsu priestera verandā. Vai jūs mani jau pamanījāt?

Svētdienās mēs apmeklējam svētdienas skolu. Mūsu skolotāja Lūcija mūs ļoti mīl un ir laba mūsu draudzene. Vienreiz mēnesī mēs kā svētdienas skolas bērni pēc dievkalpojuma piedalāmies spolišu spēlē.

Pagājušā gada oktobrī mūsu pirmapustulis kalpoja Monroviņā, kas ir Libērijas galvaspilsēta. Mani vecāki un es kopā ar daudziem brāļiem un māsām no mūsu apriņķa devāmies vairāk nekā 400 km garā ceļā, lai apmeklētu šo dievkalpojumu. Tā bija pirmā reize, kad mūsu pirmapustulis apmeklēja šo zemi. Mēs tikām bagātīgi svētīti.

Dievišķais aicinājums un gudra amata pildīšana

„Dievs pasauc amatā – tas vēl šodien ir rakstīts ticības apliecinājumā,” tā saka pirmapustulis Žans Luka Šneideris. Savā rakstā viņš norāda uz lūgšanu uzklausišanu un dievišķās palīdzības piedzīvošanu. Viņš parāda pavisam skaidri, kā var apieties ar šaubām un motivācijas grūtībām. Tā ir norāde amatnesējiem un ticības brāļiem un māsām.

Viens no pirmapustuļa uzdevumiem ir stiprināt brāļus. Kas ir mani brāļi? Mani brāļi vispirms ir mani tuvākie darba kolēģi, proti, apriņķa apustuļi un to palīgi. Man tā ir sirds nepieciešamība būt patiesam viņu balstam. Mani brāļi ir arī visi apustuļi un pārējie amatnesēji. Viņu stiprināšana notiek, atgādinot viņiem par dievišķo aicinājumu. Ticība uz šo aicinājumu balstās:

- pirmajā ticības apliecinājumā, kas izceļ mūsu ticību Dievam, Visuvarenajam;

- ceturtajā un piektajā ticības apliecinājumā, kur ir rakstīts - Jēzus valda savā baznīcā un Dievs izredz tos, kuri ir pasaukti sava amata pildīšanai.

Izvēlēts, nevis piespiests

Tur, kur ticīgo skaits sarūk, gadās, ka kāds brālis padomā - viņš ir izredzēts brāļu trūkuma dēļ, jo viņš vienīgais tajā laikā bija pieejams. Skatoties no cilvēciskā viedokļa, tādas

domas varētu arī būt, taču mūsu dievbijība māca mums ko citu. Dievs ir visvarens: „Visu, ko tas Kungs grib, to Viņš izdara debesīs un virs zemes.” (Psalmi 135, 6) Dievs ir mūžīgs un visvarens: Viņa acis pagātne, tagadne un nākotne ir vienlaicīgi klātesoša. Mēs ticam, ka Dievs ir izvēlējis tos cilvēkus, kuri Viņam kalpos. Viņš ir vadījis visus viņu ceļus, lai tie būtu savā vietā tad, kad viņi būs nepieciešami noteiktā laika sprīdī. Citiem brāļiem ir šaubas par viņu aicinājumu kalpot, jo tie ir pārliecināti, ka neatbilst tām amatnesēja prasībām, kādas būtu nepieciešamas, pildot savus pienākumus.

Ir svarīgi, ka amatnesēji ir kompetenti dvēseļu aprūpē un zinoši mācībā, un es iedrošinu viņus iepazīties ar visām inovācijām, kas ar šīm jomām saistītas. Protams, amatnesējiem nevajadzētu pamodināt sevī vainas sajūtu. Piemēram, būtu pavisam nepareizi domāt, ka dievkalpojumu apmeklētāju skaita samazināšanās pamatā ir amatnesēju kompetence, precīzāk, tās trūkums. Tāds apgalvojums mazinātu Dieva visvarenību, jo pagātnē bieži vien ir izrādījis, ka Dievs caur nepilnīgajiem cilvēkiem darīja lielas lietas. Otrkārt, tāds apgalvojums būtu netaisnīgs attiecībā pret brāļiem, jo viņi galu galā netiecās paši ieņemt kādu amatu, bet gan sekoja Kunga aicinājumam. Būtiskāks ir tas, lai amatnesēji no aprīnķa apustuļa saņemtu pamudinājumu, pozitīvu novērtējumu un milestību.

Aicināti, nevis pieņemti

Zemēs, kur Dieva darbs vēl ir tikai iesākumā, bieži gadās, ka daži brāļi vispirms tiek pieņemti administratīvajā darbā. Viņu priekšnieki tos uztver kā līdzstrādniekus, nevis kā no Jēzus Kristus pasauktos kalpus. Tāpēc es lūdzu apustuļus, lai tie sekotu viņu mācībai un ikdienas darbībai, lai brāļu dievišķais aicinājums būtu visam pamatā un noteiktu to ikdienas darbu.

No ticības dievišķajam aicinājumam nedrīkst rasties doma, ka Dievam vienīgajam būtu jādarbojas. Trīsvienīgais Dievs izredz brāļus, un Svētais Gars nostiprina šo izvēli baznīcā. Šajā gadījumā atbildīgie brāļi konkrētajā vietā iesaka apustulim kādu cilvēku, un apustulis tad izšķiras par tā iecelšanu amatā. Tāpēc ir nepieciešams, lai šie amatbrāļi vadītos no Svētā Gara un tiktu svētīti, pirms viņi pasauc brāļus ieņemt amatu.

Atbilstoši tradīcijām mūsos drīzāk tiek izsaukta neuzticība, ja kāds brālis pats izsaka vēlēšanos saņemt amatu. Tāda reakcija ir saprotama, jo amats nav līdzeklis, lai izceltu sevi priekšplānā. Taču būtu arī nepareizi tādus brāļus vienkārši atnest. Daudz vairāk mums būtu jāpūlas viņus labāk

iepazīt. Ja viņi ir patiesi, mēs rīkotos nepareizi, ja atteiktos no viņu palīdzības!

Kopīgi, nevis atsevišķi

Daži brāļi kļūst nemotivēti to grūtību priekšā, kuras rodas, izpildot amatu. Mēs vēlamies tos stiprināt, palīdzot tiem atcerēties, ka Jēzus ir pasaucis mūs, lai mēs piedalītos ne tikai Viņa ciešanās, bet arī Viņa priekos: „Mīļie, nebrīnieties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts. Bet tā kā jums ir daļa pie Kristus ciešanās, priecājieties, lai jūs arī, Viņa godībā parādotos, varētu liksmoties un priecāties.” (1. Pētera 4, 12–13)

Ciešanas, kuras mēs panesam, bija jānes arī Jēzum:

- kā Viņš, tā mēs esam pakļauti ikdienas grūtībām, mūsu darbošanās Dieva darbā nepasargā no tā visa (Mateja 8, 20);
- ne vienmēr mūs akceptē vai pareizi novērtē (Marka 3, 21);
- mēs esam konfrontēti ar nepateicību (Lūkas 17, 17);
- mēs atduramies pret neizpratni (Mateja 16, 8);
- dažkārt piedzīvojam neveiksmi;
- mēs ciešam, ja Dieva bērni nav vienoti;
- dažreiz mēs esam pavisam vieni ...

Mēs piedzīvojam to pašu prieku kā Jēzus:

- mūsu lūgšana tiek sadzirdēta;
- mēs piedzīvojam dievišķo palīdzību, piemēram, kalpojot pie altāra;
- izjūtam kopību ar Dievu lūgšanā;
- piedzīvojam brāļu kopību.

Ja esam apņēmušies kopā un par Jēzu ciest, tad varam arī paļauties uz Viņa palīdzību. Brāļi, kuri tic savam aicinājumam un paļaujas uz Dievu, nepadosies dažādiem pasaules uzskatiem un nekritis izmisumā grūtībās, pildot savu amata uzdevumu. Gluži pretēji, mēs nekaunamies par prieku, kuru piedzīvojam, un dalāmies ar to ar mūsu mīļajiem. Mēs vēlamies ar viņiem dalīties visā, kas attiecas uz patstāvību un paļāvību uz Dievu, pildot mums uzticēto amatu.

Baznīca, kurā cilvēki jūtas labi

Savu dzīvi pakārtot Jēzus Kristus evaņģēlijam, gatavoties Viņa atnākšanai un sagatavot sevi mūžīgai dzīvei - tā ir mūsu baznīcas programma, tā saka pirmapustulis Šneiders. Tas atkal un atkal virza uz pārmaiņām baznīcas ikdienā.

Savā rakstā starptautiskās baznīcas vadītājs dod ieskatu pagājušā gada notikumos un centrā noliek kādu aizmirstu uzdevumu.

Šo domu es vēlos padziļināt šādi: vispirms es vēlos vairāk cienīt manus amata priekšgājējus, kuri baznīcas darbā ieguldīja izcilu darbu. Gara vadīti, šie pirmapustuļi attīstīja tālāk atziņu, lai varētu labāk baznīcā izpildīt to uzdevumu, kuru Kungs tiem deva.

Mans nolūks nav kritizēt pagātni, bet gan norādīt uz ceļu, kurš tika iepriekš nolikts. Bija laiks, kad uzskatīja: Kungs nāks tad, kad apzīmogos „pēdējo dvēseli”. Būt gatavam nozīmē tikt apzīmogatam, palikt uzticamam un pārvarēt pasauli. Un uzticība tika apzīmēta ar čaklu visu dievkalpojumu apmeklēšanu un upurēšanu. Ar jēdzienu „pasaule” toreiz saprata visu, kas notika ārpus baznīcas.

Pārvarēt pasauli nozīmēja nošķirties no tiem, kuri ir „ārpuse”. Īpaši tika uzsvērts baznīcas un apustuļu uzdevums apzīmogat cilvēkus un pasargāt ticīgos no pasaules ietekmes. Dievkalpojuma mērķis vispirms bija mācība; tādēļ tas vienlīdz skāra gan sprediķi, gan arī amatu. Tādējādi vakarēdiena nozīme nobīdījās otrā plānā...

Sludinoša draudze

Šodien mēs pārstāvam citu uztveri līgavas sagatavošanā. Tiek uzsvērts tas, lai mēs cīnītos pret grēku, cīnītos pret „vecu Adamu”, savu dzīvi pakārtotu evaņģēlijam un līdzinātos Jēzum. Par pilnības mērauklu tiek ņemta Kristus mīlestība. Baznīcas misija, kā to šodien definē, atspoguļo šo attīstību no jauna. Vispirms te tiek domāts tas, lai ietu pie visiem cilvēkiem un mācītu tiem Jēzus Kristus evaņģēliju, un dāvātu tiem sakramentus. Tāpat baznīcai jāpalīdz

ticīgajiem pieredzēt Dieva mīlestību, kā arī sirsnīgu kopību un prieku, kalpojot Dievam un cilvēkiem. Mūsu baznīcas liturģija dod savu artavu šim rūpēm: akcentējot svētā vakarēdiena svinēšanu, mēs vēlamies radīt iespēju ticīgajiem piedzīvot vēl ciešāku kopību ar Kristu un arī savā starpā.

Taču ar to mēs vēl neesam beiguši pūlēties piemērot baznīcu tās misijas uzdevumam; Katehisms atklāj baznīcas divus aspektus:

- vispirms tā ir kā dievišķā „iekārta”, kuras uzdevums ir padarīt cilvēkiem iespējamu pieeju pestīšanai;
- otrkārt, tā ir kā draudze, kurai jāpielūdz un jāslavē Dievs.

Atbilstoši mūsu tradīcijām mēs kā galveno izvirzām pirmo baznīcas aspektu un redzam to kā „pestīšanas iekārtojumu”. Pamatojoties uz to, mēs arī taisnīgi esam izcēluši apustulāta un amata lielo nozīmi.

Dievu pielūdzoša un slavējoša draudze

Kas attiecas uz otro punktu, proti, redzēt baznīcu kā Dievu slavējošu un pielūdzošu draudzi, te mums vēl ir daudz kas darāms. Vispārēji skatoties, mēs redzam baznīcas kopīgo dimensiju kā „Kristus miesu” vai kā „Dieva tautu”, kura vēl nav pietiekami attīstījusies. Visa baznīca ir aicināta kalpot Dievam. Visi, kas piedzimuši no ūdens un Gara, ir aicināti kopībā ar apustuļiem, vārdā un dzīves veidā sniegt liecību par evaņģēliju un līdz ar to atbalstīt apustuļus (JBK 7.1). Lai

pielūgtu Dievu vai nestu dzīvu liecību par evaņģēliju, nav nepieciešams nest amatu. Šeit jēdziens „amats” zaudē savu nozīmi par labu jēdzienam „kalpošana”.

Ar šo kopības dimensiju saistīta arī mūsu Jaunapustuliskās baznīcas vīzija, kur tas nozīmē to, ka no mīlestības uz Dievu un pildīti ar Svēto Garu cilvēki gatavojas Jēzus atnākšanai un savu dzīvi pakārto evaņģēlijam.

Te kļūst redzams, ka patiesa mīlestība spēlē izšķirošu lomu Kristus līgavas sagatavošanā. Un bez darbiem mīlestība nav iedomājama. Lai palīdzētu ticīgajiem sevi sagatavot Kunga atnākšanai, baznīcai ir jādot tiem iespēja veikt mīlestības darbus. Mums ir jāpalīdz ticīgajiem piedzīvot prieku, Dievu un jārada iespēja kalpot citiem. Tuvākā mīlestība ir kalpošana, kura Kristus baznīcas ticīgo kopībā ir pienākums. Mēs nedrīkstam šo uzdevumu Kristus baznīcā izlaist no acīm.

Kalpojoša draudze

Kalpot Dievam un savam tuvākajam nozīmē vispirms uzņemties pienākumus baznīcā. Šajā lauciņā daudzi jauninājumi nesasniedz savu mērķi tāpēc, ka mūsu amatnesēji neatstāj visu pašplūsmā, bet no savas puses pieņem saprātīgus lēmumus. Bet vai no mūsu ieceltajiem brāļiem mums būtu jāgaida, lai tie rūpētos par visu? Tuvākā mīlestībai nav nepieciešams nest kādu amatu baznīcā. Daudz ko varētu paveikt, neiesaistot šeit kādu amatnesēju. Nav vienmēr jāraugās uz amatu hierarhiju.

Tuvākā mīlestība nebeidzas pie baznīcas ārdurvīm. Kā tad darbojas tuvākā mīlestība ārpus baznīcas? Praktizēt evaņģēliju nozīmē arī sniegt palīdzību nabagiem un cietējiem. Vai mēs vienmēr esam godīgi šajā jomā? Finansēt humānās palīdzības akcijas ir labi un jauki, taču tas nav pietiekoši. Es te nedomāju atdarināt citas kristīgās baznīcas: šim nolūkam mums ir pietiekama pieredze un arī līdzekļi. Te netiek domāts radīt konkurenci šīm baznīcām un vēl jo mazāk sevi izvirzīt priekšplānā. Es vienīgi jautāju, ko Kungs sagaida no mums. Un šo jautājumu mums vajag integrēt nākotnes pārdomās - vai tas attiecas uz mūsu amatu un

kalpošanas izpratni vai arī organizatorisko darbību mūsu baznīcā. No savas puses es šeit redzu uzdevumu tuvināties citiem kristiešiem. Protams, nav nederīgi diskutēt ar citām baznīcām par teoloģiskiem jautājumiem, taču vēl svarīgāk man šķiet kristiešiem apvienot savus spēkus, lai darītu labu...

Kopsavilkums

- Baznīcas uzdevums ir būt par starpnieku cilvēku pestīšanai. Dievkalpojums apustuļi un citi viņu pilnvaroti amatnesēji sludina vārdu un nodod sakramentus. Dievkalpojums ir centrālais notikums baznīcas dzīvē
- Baznīcas uzdevums ir arī pielūgt un slavēt Dievu. Šis uzdevums ir saistošs visiem ticīgajiem. Dievkalpojuma laikā draudze kopā ar dievkalpojuma vadītāja izteikto lūgšanu pauž Dieva slavēšanu un pielūgšanu. Pielūgšana un slavēšana var notikt arī bez kāda konkrēta amatnesēja klātbūtnes.
- Lai sevi varētu sagatavot Kunga atnākšanai, līgavas draudzei ir jāveic mīlestības darbi. Tas ir arī baznīcas uzdevums, lai dotu iespēju ticīgajiem kalpot Dievam un savam tuvākajam. Mums ir jāpadomā par vislabākajiem līdzekļiem, lai īstenotu šos uzdevumus.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Peter Johanning

Save our Children: 2020. gada Pasaules bērnu dienai

Vai bērniem ir nepieciešama sava svētku diena? Apvienoto Nāciju Organizācija uzskata: bērniem nepieder pasaule, lai gan tā nevajadzētu būt.

Attēls: ©Pixel-Shot - stock.adobe.com

Pasaules bērnu diena ir ierakstīta 145 valstu kalendāros. Tā ir diena, kurā ir jāatgādina par bērnu vajadzībām un tiesībām. Apvienotās Nācijas ir izvēlējušās 20. novembri kā Pasaules bērnu dienu. Tā ir diena, kurā 1989. gadā ANO sanāsmē pieņēma Konvenciju par bērna tiesībām. „Vai tad bērniem ir tiesības?” jautā pieaugušie. „Jā, protams, mums ir tiesības,” atbild bērni. „Un kāpēc mums par to vienmēr jāatgādina?” „Jo mēs nevēlamies, ka jūs to aizmirstat! Neaizmirstiet: vēl joprojām katrās desmit sekundēs viens bērns mirst no bada: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 - un nomirst.”

Tiesības uz bērību

Kas tās ir par tiesībām? Tās varētu būt vairākas, piemēram, tiesības uz bērību. Proti, bērnu darba laiks visā pasaulē tiek ievērots, taču noteiktas stundas vēl joprojām netiek ievērotas. Bērniem, kuri ir spiesti rūpēties par savu eksistenci, paliek maz laika rotaļām. Bērni, kas rotaļājas, nedrīkst kļūt par ainu tikai kādā gleznā, kas atveido pagājušā laika romantiku. Bērnu rotaļas, kas apskatāmas vien muzejā, – kāda briesmīga ideja! UNICEF vērtē, ka vēl joprojām apmēram desmit procentu bērnu tiek izmantoti smagam darbam, piemēram, vara ieguvei pazemes raktuvēs, auduma ražošanai tekstilfabrikās (šos audumus pēc tam izmanto pasaulē plaši pazīstami zīmoli), kakao pupiņu audzēšanai plantācijās. Pieaugušie šiem darbiem ir par dārgu – jo pirceji šos produktus vēlas pirkt par zemākām cenām. Nebeidzams riņķa dance!

Tiesības teikt nē ir visas dzīves identitātes apliecinājums. Bērnam, kurš vienmēr visos gadījumos piekrīt, neveidojas savs viedoklis. Tikai tas, kurš pasaka skaidru nē, var pretendēt uz personību kā tādu. Un tādām vārdam „nē” nav jāmeklē pamatojums, lai tas būtu spēkā. Nē ir un paliek nē – un punkts. Tam, kurš vēlas audzināt bērnus tā, lai ar tiem varētu runāt kā līdzīgs ar līdzīgu, ir arī jāieaudzina bērns šī prasme pateikt nē. Bērns, kurš drīkst teikt nē, saka to arī pats sev.

Kas ir vajadzīgs bērniem

Kas bērniem ir nepieciešams?

- Tie ir draugi, padomdevējs, skolotājs un arī laiks, kurā bērns tiek uzklauts.
- Drošības vieta, kura garantē aizsardzību un mieru.
- Sapņi, kuri šād un tad īstenojas. Kad sapņi iemācās lidot, atmaksājas ceļojums pretī horizontam.

Bērniem ir nepieciešami labvēlīgi cilvēki, kuriem nevajag,

Attēls: Susanne Dietmann / Bērnu misijas darbs

lai citi tos mīlētu, kuri interesējas par bērnu pasauli, kuri var sevi padarīt mazu, lai ieraudzītu pasauli ar bērna acīm, nevis vienīgi caur likumdošanu vai iestāžu izdotajiem rīkojumiem, vai pienākuma dēļ.

Rokām ir jāsvēta, nevis jāaizstāvas

Daudzās kultūrās – arī mūsdienās – nav paredzēts, ka bērnam ir savs viedoklis. Proti, savs viedoklis drīkst būt „uz papīra”, taču īstenībā ir citādi. Kristīgās ticības apliecinājumam Jēzus Kristus ir devis citu mērauklu: „Tad atnesa bērniņus pie viņa, ka viņš tiem rokas uzliktu un Dievu lūgtu. Bet mācekļi tos norāja. Bet Jēzus sacīja: laidiet bērniņus un neliedziet tiem pie manis nākt, jo tādiem pieder debesu valstība.” (Mateja 19, 13-15) Tas ir spēkā vienmēr - neatkarīgi no kultūras vai paražām.

Tikmēr, kamēr bērniem ir jāstrādā smags darbs vara ieguves raktuvēs, mums ir nepieciešama Pasaules bērnu tiesību

aizstāvības diena. Tikmēr, kamēr kāds no pieaugušajiem uzskata bērna atbildi „nē” kā lieku, mums ir nepieciešama šī diena.

No Bībeles

Strīds mācekļu vidū par to, kurš no tiem ir lielākais (Mateja 18, 1-5): „Tai pašā stundā mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja: kas ir lielākais debesu valstībā? Un Jēzus pasauca bērnu, nostatīja viņu to vidū un sacīja: ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit debesu valstībā. Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais debesu valstībā. Kas uzņem tādu bērnu manā vārdā, tas uzņem mani.”

New Apostolic Church
International

